

Voor Sofia, Moema en Papoula,
die ook een papai hebben.
Voor de echte geitenschool,
die ook 100 jaar oud is geworden.
En voor Martina M. Oepping,
die mij iets heeft gegeven voor Lola.

ISBN 978 90 00 39491 3
ISBN 978 90 00 39492 0 (e-book)
NUR 282
© 2024 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Oorspronkelijke uitgave: *Hier kommt Lola!* (Bd. 1)
© 2023 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Tekst: Isabel Abedi
Illustraties: Alexandra Rügler
Vertaling: Michiel Nijenhuis en Andrea Kluitmann
Omslagbewerking Nederlandse editie: Marieke Oele
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd
en/of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Inhoud

- 1: Wie ik ben en wat mijn grootste wens was **5**
- 2: Vier meisjes en één vrije plaats **16**
- 3: Het probleem met de letter K **21**
- 4: Foute verf en goede bellen **29**
- 5: Tante Liesbeth en het podium **37**
- 6: De kip, het ei, de haan en de geiten **42**
- 7: Hamburg ruimt op en ik val flauw **49**
- 8: Ik roep nee en Annalisa zegt ja **54**
- 9: Annalisa komt en papai is er niet **60**
- 10: We bidden en ik voel me heel licht worden **72**
- 11: Ik voel van alles en neem een besluit **76**
- 12: Vierhonderdveertig ballonnen **81**
- 13: Annalisa krijgt post en ons restaurant een serveerster **89**
- 14: Geitendienst en flessenpost **96**
- 15: De eerste brief **100**

- 16: Ik denk aan de dood en probeer in mijn droom
een afspraak na te komen **104**
- 17: Ik krijg ziekenbezoek en geef een concert **110**
- 18: We redden een zieke poes **119**
- 19: Een bezoekje aan de Rambachstraat **126**
- 20: Het restaurant krijgt een naam,
en Flo en ik delen folders uit **132**
- 21: We plannen een optreden **141**
- 22: Ik zoek Flo en vind iets ongelooflijks **145**
- 23: Een flard, een snipper en heel veel tranen **151**
- 24: Mama kent een verhaal **156**
- 25: Penelope en ik schrijven een lied **160**
- 26: Ik geef een ballon af **164**
- 27: 'Kik da' **167**
- 28: En mijn geluksballon is rood **172**

I. Wie ik ben en wat mijn grootste wens was

Mijn vriendin zegt dat ik mezelf even moet voorstellen voordat ik het hele verhaal vertel. En eigenlijk heeft ze daar wel gelijk in, vind ik. Tenslotte gaat het in dit verhaal best wel veel over mij. Oké, het gaat natuurlijk ook over mijn vriendin, maar die kan ik nog niet aan jullie voorstellen. Want dan zouden jullie al weten hoe het afloopt. Ik verklap alleen dat mijn vriendin nu naast me zit, en me helpt met vertellen. Maar schrijven, zegt ze, dat moet ik zelf doen. En nu begin ik.

Goed dan: ik heet Jacky Jones en ik ben vijftien jaar oud. Ik ga nog naar school, maar eigenlijk ben ik zangeres van beroep. Mijn concerten worden massaal bezocht en ik heb zelfs een keer op tv gezongen. Sindsdien ben ik beroemd.

Tegenwoordig deel ik elke dag minstens dertig handtekeningen uit, vooral op verjaardagspartijtjes en op mijn school. Die is ook beroemd, want het is nu eenmaal mijn school. Bij de laatste ouderavond werd voorgesteld de

school een nieuwe naam te geven: de Jacky Jones-school. En het schoolhoofd heeft zelfs een poster van mij aan de muur hangen waarop ik een zwartleren jack met van die zilverkleurige spikes erop draag. In elke hand hou ik een microfoon vast.

Als beroemde zangeres heb ik behoorlijk wat fans, dat kunnen jullie je vast wel voorstellen. Ik verdien ook al best veel geld met mijn zangkunsten. Zo'n twee tot vijfenhalf miljoen per lied. Van dat geld gaat altijd een deel naar de arme kinderen in Brazilië. Maar het meeste geef ik zelf uit. Aan inlineskates en mountainbikes. En natuurlijk aan Hubba Bubba-kauwgum. Daar ben ik namelijk helemaal gek op. Kortgeleden heb ik

zelfs mijn eigen kauwgumautomaat gekocht. Die hing aan de muur van een huis, en omdat dat huis zo mooi was, heb ik het er meteen bij gekocht. Het heeft vier verdiepingen, en toen ik het mijn ouders liet zien, moesten ze huilen van geluk. Daarna hebben we het samen helemaal ingericht, maar ik mocht de verdiepingen verdelen, omdat ik nou eenmaal het huis had gekocht.

De eerste verdieping is voor mama. Daar heeft ze een kamer voor haar patiënten en een groot schildersatelier voor zichzelf. De tweede verdieping heb ik aan mijn vader gegeven. Hij heeft een muziekkamer en een dansstudio, want ook mijn vader maakt muziek. Hij is alleen niet beroemd, maar dat ben ik tenslotte al.

Oma, opa en tante Liesbeth wonen op de derde verdieping, en ikzelf op de vierde. Daar heb ik vijf kamers: een klimkamer, een onderzoekskamer, een griezelkabinet, een zwembad en een club. Op het dak staat ons restaurant. Daar nodig ik mijn fans soms uit om te eten, voordat we gaan dansen in de club.

Moet ik nog verder vertellen? Of moet ik meteen zeggen dat dit natuurlijk allemaal gebeurt als ik 's avonds in bed lig en niet kan slapen?

Dat komt best vaak voor. Elke avond, als ik eerlijk ben. Als mama zegt dat ik het licht uit moet doen, ben ik nog superklaarwakker. Dat interesseert mama helemaal niet, en ik heb het gevoel dat ik niet alleen sta (of lig) met dit probleem.

Trouwens, ik heb echt alles geprobeerd om in slaap te komen. Ik zweer het je! Ik heb zelfs geprobeerd om schapjes te tellen, maar dat was echt suf. Die schapen sprongen namelijk niet over het hek, maar bleven ervoor staan blaten. Ik kon ze sowieso niet tellen, want ze stonden allemaal op een kluitje. Daar kreeg ik toen zo de kriebels van dat mijn hoofdhuid enorm ging jeuken. En toen ik de schapen toeschreeuwde: HALLO, GA NOU EINDELIJK EENS SPRINGEN! kwam mama binnen. Ze zei dat ik niet helemaal spoorde, met al dat geschreeuw midden in de nacht. Toen ze weer weg was, begonnen de schapen allemaal in koor te blaten en dat klonk alsof ze me aan het uitlachen waren. Het duurde een eeuwigheid voordat ik de hele kudde weer uit mijn hoofd had verjaagd. Daarna was ik nog wakkerder dan toen ik begon. Toen probeerde ik het met plassen, omdat oma altijd zegt dat als niets meer lukt, je het beste naar de wc kunt

gaan, want daar komt er altijd wat uit. Dus ging ik elke vijf minuten naar de wc, en inderdaad: er kwam wat uit! Maar na de dertiende keer zei mama dat ze me een luier zou omdoen als ik nog één keer naar de wc ging.

Tja. En toen begonnen de ziektes. Zodra het licht uitging, voelde ik me beroerd. Maar mijn hoofdpijn interesseerde mama helemaal niet. Net zomin als mijn oorsuizingen of de kriebels in mijn keel of de groeipijnen of de plotselinge duizeligheid. En toen ik op een keer zo rond halfelf de woonkamer binnenkwam om mama mee te delen dat ik net een hartaanval had gehad, werd ze woedend. 'Nog één woord en ik trek je kop eraf!' schreeuwde ze.

Zijn alle moeders zo harteloos? Of alleen de mijne, omdat ze verpleegkundige is?

Waar ik dus dringend behoefte aan had, was een nachtelijke bezigheid, maar ik kon zo gauw niets bedenken. Het is namelijk best moeilijk om jezelf bezig te houden als je in het donker ligt en geen vin mag verroeren omdat je eigen moeder anders je kop eraf rukt. Ik had zo ontzettend met mezelf te doen dat ik het liefst helemaal niet meer ik wilde zijn.